

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а.вр.

БРОЙ 11. У Новоме Саду, 21. марта 1860.

ГОД. III.

ПОЗИВЪ

на

ПРЕДПЛАТУ.

Съ концемъ овога месеца Марта или съ 12. бромъ свршуе се прва четвртъ овогъ Школскогъ Листа за 1860. год. и истиче време за ону Г. Г. Пренумеранте, кои су се само на ову четвртъ пренумерирали. Съ почеткомъ пакъ Априла месеца почичъ друга четвртъ истогъ листа.

У 7. брою овогъ листа одъ ове год. явлѣнъ е узрокъ, зашто е овај листъ доцније изилазио, него што е одређено; а укупно явлѣно е и то, да ће у напредакъ у свое време изилазити. — Ко е овај листъ до садъ съ пажњомъ пратио и читао, могао е лако увидити, да е онъ покрај најпоглавитиихъ препона, што е и у научнимъ стварма и у новцу слабо подпомаганъ био, опетъ тако удешенъ и рађенъ, да е не само школској младежи и народнимъ учительима, него скоро за свако станъ и узрастъ одъ велике користи и потребе. — За свештенство нужданъ е по томе, што су свештеници понавѣше школски местни управители и катихете; зато треба да су имъ све школ-

ске ствари, као : недостатци, нове уредбе, начинъ наставляня и т. д. све у прсте познате тако, да бы могли све оно што е годъ у школама неуредно уклонити, а оно што е добро и успешно увести; еръ онай свештеникъ, кои станѣ школе подробно не познае, и кои у начину наставляня нема довольне вештине : тай не може школи много користити; іошъ напротивъ може іој у чему као управитель и руководитель и шкодити; а овај школски листъ дае му правацъ да дозна, шта е правый задатакъ народне школе, и какви се у нѡй предмети и коимъ начиномъ предавати имаю. — И за оне свештенике, кои нису школски управители, гакођеръ е овај листъ потребанъ и нужданъ, еръ у дужность свогъ свештенства спада, о просвети народной, побожности и моралу старати се, а овај е листъ пунъ побожныхъ ствари и морала. — Далѣ: да е за свакога учителя овај листъ потребанъ и нужданъ, ту башъ не треба никаквогъ доказиваня, како годъ што ние нужно доказивати копачу, да му е потребна мотика, или кроячу ножице, и т. д. — Богословима е такође нужданъ, еръ ће они и сами учителя, катихете и управители школски временомъ бити. — Трговци, майстори и сви родители, кои дечицу имаю, и по природномъ нагону желе ихъ валяну и добру видити, требало бы да овај листъ држе и децу свою съ нѡимъ упознаду; па могу уверени бити, да су ихъ са честитимъ друштвомъ упознали. — Най-после свакогъ станя и карактера човекъ, моћи ће по кои чланакъ за себе у овоме листу наћи кои ће га забавляти и интересати. Богати и имућни люди, ако

ни зашто друго, баръ зато требало бы да га држе, да бы се овај за младежъ нашу тако користный листъ обдржати могао!

Зато се сви приятели младежи наше умоляваю и позиваю, да са свакимъ цѣли сходнымъ средствомъ, т. е. или душевнимъ или новчанимъ, овоме листу у помоћъ притеку. А кадъ бы се хтело и о томе настојавало, заиста би се могло помоћи. Ето намъ живогъ примера: Изъ Общества Сомборскогъ имамо преко 80 пренумеранта! Кадъ бы и изъ другихъ повећихъ община полутину или четвртину или баръ осми део пренумеранта у погледу предхвалъногъ Сомборскогъ Общества имали, — кадъ бы се у мало већимъ селима баръ нѣхъ неколико пренумерирало, и свако мањъ село по еданъ екземпляръ о общинскомъ трошку држало, — съ тымъ бы овај за младежъ нашу користный Листъ яко подпомогнуть быо.

Ко годъ га дакле имати жели, — а требало бы да сви то желимо, — нека изволи што пре Уредништву Срб. Дневника пријавити се. Цена му е она иста као и до садъ т. е. 1 ф. а. вр. на 3 месеца.

Уредништво Шк. Листа.

Награде и казни при воспитанію.

Свакій правый християнинъ, кои е у духу свете цркве воспитанъ, и коєга вѣра несастои се у спољашности самой, знаде добро и увѣренъ е подпуно,

да надъ свѣтомъ влада вѣчна правда, коя многопута іоштъ овдѣ доле на земљи добродѣтель награѹе, а порокъ казни, и свакій такавъ христіанинъ живи у тврдой надежди, да има е' оне стране гроба за насъ другій далеко савршеніи свѣтъу коме ће се еве оно изравнати што намъ се овдѣ неправо и неразумљиво чини, и у коме ће свакій човѣкъ предстати морати са дѣли свои предъ Оногъ неумитногъ Судію, за кога писано стои, да ће судити живима и мртвима.

Па при свемъ томъ увѣреню и при свой той надежди, виђамо мы опетъ да погрѣши и најболій христіанинъ, виђамо да и најваљниі, покрай све свое тежнѣ и труда, ніе кадаръ са дѣли свои себе свагда предъ Богомъ оправдати; еръ плотска наша воля не престано воѹе противу духовне и заробљава насъ подъ грѣхъ!

Кад е дакле тако кодъ одраслыхъ и савршеныхъ людій; то у колико се манѣ може одъ дѣце очекивати, да сама по себи савршено покорна буду закону моралномъ и доброме обичаю. Дѣція воля іоштъ ніе толико снажна да може искушеніяма противстати и нѣи побѣдити, и збогъ тога е како у домаћемъ тако и у училищномъ воспитанію нуждна награда, да бы се ньоме дѣца у добру утврдила, добро заволѣла и постојана у нѣму остала, — и казнъ, да се ньоме дѣца одъ зла застраше, да увиде да зло дѣло рѣаве послѣдице за собомъ повлачи, па да тако омрзну на неваљалство, и да се на добаръ путъ опетъ поврате.

Награду не валя сматрати као цѣль, него само као средство. Дѣца коя су кодъ куће христіански воспитана, налазе награду за свое добро дѣло у самомъ срдцу свомъ. За такову дѣцу била бы већъ велика каштига то, кадъ не бы смѣла добро какво учинити. Оваковой дакле дѣци нису нуждне награде, ван ако не за примѣръ другима. Умилятъ погледъ воспитателѣвъ,

припознаванѣ и изьявлѣнѣ радости о добром дѣлу, а сврхъ свега изражай: „*То є дѣло Богу мило!*“ есу у врло млогимъ случаєвима најболѣ награде за такоу дѣцу. Исто тако частъ с учителѣмъ проходати се, или каква лѣна приповѣдка, кою имъ учитель при свршетку дневнога или недельнога посла као у награду приповѣди, сасвимъ є сходна награда за дѣцу, и то по нѣи више вреди него дарови. Одъ дарова опетъ кои се у награду даю, најболѣи су лѣне иконице и књижице, и похвални листови, у којима се пиcмено изьявлює и као засведочава, да є дѣте донета добро се владало, ил' трудолюбіємъ и пажљивошћу одликовало се. Овакови дари давани су у награду по смислу закона Константиновогъ и Іустиніановогъ у Грчкой и у Србској држави добро учећой се дѣци (види: Срб. Лѣтописъ 1859. I. стр. 23.) да бы дѣца веселимъ срдцемъ к' учителѣма у школу долазила. Овакове даре и најславниі педагоги данашнѣга времена препоручую да се у награду доброй дѣци даю. —

При награђиваню има се воспитатель чувати одъ пристрастія. Само праву заслугу, само оно што є собственимъ трудомъ и прилѣжаніємъ заслужено, смѣ онъ наградити, а нишошто природне умне даре, лепоту или богатство дѣче.

При казненю валя да воспитатель свагда предъ очима има намѣру да каштигом дѣте поправи. Казнити дакле валя тако, да и казнѣно, а и остала дѣца изъ владаня воспитателѣвогъ лако увидити могу, да онъ казни по вољи и заповести највышега, најправеднѣега судіє. Правый воспитатель неможе быти при казненю ладнокрванъ и равнодушанъ. Кад бы онъ такавъ быо, то не бы быо ништа друго него продуженѣ онога прута с којимъ казни. Изразъ неповольности, сажаленѣ о учинѣномъ злу, и праведанъ гѣвѣвъ на таково неваляло дѣло мора с' казнію здруженъ быти,

ако е воспитателъ човѣкъ, кои отчинско и християнско срце има, и башъ та околностъ, што се онъ на учинѣно казни достойно дѣло срдѣ, и дае се познати како му е жао што се дѣте тако заборавило и погрешило, ямчи да ће казнь по дѣте користна бити. Напротивъ има се християнскій воспитателъ чувати одъ ярости и одъ подсмева и осветливогъ заедва кадъ дѣте казни; еръ у такомъ станю казнь наличи на освету и огорчава срце кривчево, умѣсто да га поправи. Честитъ и савестанъ учитель валя да казни с' такимъ расположенѣмъ духа да се не мора уплашити одъ свога лица кадъ бы му тко у тай мах огледало поднео, и да се не мора упропастити и забунити, кадъ бы га вѣговъ старешина при казненю затекао.

Награде и казни у колико е више могуће валя да буду тако удешене, како ће дѣца из нѣи лако увидити моѣи добра или зла слѣдства свои добри или зли дела'. Тако на примѣр: Кое се дѣте чисто држи, кое е учтиво и благообразно, то ће воспитателъ водити са собомъ у друштво отмѣныхъ людѣи, и похвалит ће га предъ старѣима; а прлявом и безобразномъ дѣчку нека закрати ову радость, и нека му башъ изяви зашто га у друштво повести не може, и зашто га не може похвалити. То е врло чувствителна казнь за такую дѣцу. Коя дѣца пажливо слушаю учителѣву науку, той нека при свршетку посла приповѣди какву лѣпу приповѣдку, или нека то приликомъ шетнѣ учини. Дѣца, коя не назе и нерадо слушаю науку, нека се казни ради лише ове среѣе и части; кое дѣте свое кнѣиге и прописе чисто држи и радо чита, нека добые у награду при испиту лѣпу какву поучну кнѣигу на даръ. Побожное валя дати лѣпе иконице, валя му дозволити да у олтару о служби Божѣи послужуе, да се облачи, и да Апостолъ и Антифонъ чита. Миролубивоме и услужное треба дати прилику да се дружи са добремъ,

веселомъ и воспитаномъ дѣцомъ, а кавгацію одлучити одъ дѣце и отерати да самъ сѣди у последној скамји, да види и осети како е тешко у самоѣи быти, па да се примири и другове свое выше невређа; тко туче ил' гребе другу дѣцу томе валя дати да осѣти и самъ како боли кадъ биенъ буде и. т. д. Кои воспитатель нази на радню дѣчию, и при награђиваню и казненю, као и при свакомъ другомъ послу свомъ па метно и разборито поступа, тай ће лако изнаћи награде и казни такове, по којима ће дѣца осетити моћи, да ихъ само нѣихово рђаво дѣло казни, а добро дѣло нѣихово да ихъ награђуе, а то е по нѣи одъ велике важности.

Напоследку сматрати валя послѣдице кое е една ил' друга награда ил' казнь кодъ дѣце имала, и ако су послѣдице награде или казни рђаве, то ихъ с' места валя предупредити. Тако ако се похвалѣно, отликовано и награђено дѣте поневеди и походи, то га за животъ главе не валя више награђивати, него бы му требало и добивену већ награду одузети, те га тако одъ гордости сачувати; ако ли казньно дѣте, отврдне у злу, па после едне ил' друге казни јонѣ горе постане, томе е казнь та на зло а не на поправлѣнѣ служила и зато му ни одъ помоћи быти не може. Мора се дакле обуставити и друго средство покушати, коимъ ће се на морално поправлѣнѣ дѣтета тогъ већма дѣйствовати моћи. — У общте свакој родителъ, воспитатель и учитель нека то има предъ очима да казнь дѣчя нѣе овета, нѣти одмаштеніе невалялога дѣла, него средство, кое се само изъ те намере употреблява, да бы се нѣиме дѣте одъ зла и нѣговыхъ послѣдица уплашило, и у владаню своме поправило.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Евангелія и Апостоли.

На Великій Четвртакъ.

Евангеліе одъ Матт. гл. 26. зач. 107.

Рече Гдъ своимъ оученикомъ: Вѣсте, яко по двоя дню Пасха вѣдетъ: и Сынъ чловѣческой преданъ вѣдетъ на пропатіе. Рече Господь своимъ ученицима: Вы знате да ѣе до два дана Пасха быти, и сынъ човечій бытѣе преданъ на пропеѣе; До два дана быти ѣе Пасха, *) и мене ѣеду предати да ме разапну. Сыномъ човечіимъ називао е свагда Иисуъ Христосъ себе самога.

Тогда собращася архіерее и книжници и старцы людстїи ко дворъ архіереевъ глаголемагъ Каіафы. Тада сабраше се, скупиле се првосвештеници, и кнѣжевници и старешине народне у дворъ (у палату) првосвештеника, кои се звао Каіафа.

и совѣщаша да Исуса лестію имѣтъ и оубіютъ. И саветоваше се, договориле се, да Иуса преваромъ ухвате и убію.

Глаголахъ же: Но не къ празднику да не молка вѣдетъ къ людехъ. Говораху пакъ: Али не у време праздника (неваля у време праздника то чинити т. е. Иуса ухватити и убити); да небы какогодъ буне было межу людма,

Исусъ же бывшъ ко Виданїи къ домъ Сїмшна прокаженнагъ, пристѣпи къ немѣ жена, стакленицѣ мѣра имѣщи многоцѣннагъ, и козликаше на главѣ Егъ козлежаща. А када Иисуъ быяше у Витавїи у дому Симона прокаженога (губавога, краставога); Приступи къ нѣму жена стакленицу мира носещи скупощнога, и изли на главу нѣгову, кои сеѣаше **) за трезомъ.

*) Пасха или праздникъ безквасныхъ лебова држи се кодъ Евреа, у спомень ослобоженя из робства египатскога.

**) Возлежати значи седити за трезомъ.

Видѣвше же оученицы Егѡ негодоваша глаголюще: Чесо ради гивелз сѣа бысть; Можаше бо сѣе миро продано быти на мнозѣ и дати сѣа нищимз. А када видише Ученицы нѣгови негодоваху говорещи: Нашто е то разсипанѣ; нашто тай трошакѣ? Та могло се то миро продати скупо, и новци дати сиромасима.

Разумѣвз же Исусъ рече имз: Что трѣждаете женѣ; Дѣло бо добро сотвори ш мнѣ. Всегда бо нищыя имате со собою, мене же не всегда имате. А дознавши, примѣтивши Иеусъ то, рече нѣима, шта узнемируете жену, шта досађуете жени? Та сиромахе имате свагда са собомъ, а мене немате свагда.

Возліавши бо сѣа миро на тѣло мое, на погребеніе ма сотвори. Еръ ова изливши миро на тѣло мое за погребъ ме е приуготовила.

Аминз глаголю камз: идѣже аще проповѣдано бѣдетз Еваггеліе сѣе ко всемз мѣрѣ, речетса, и еже сотвори сѣа, вз память еѣ. Заиста вамъ кажемъ гдѣ се годъ успроповѣда Еванђеліе ово по свему свѣту, реши ѣе се, и што учини ова жена, у споменъ нѣзинъ.

Тогда шедз единъ Ѡ обоюнадесате глемый Іуда іскаріотскій, ко архіерешмз, рече: что ми хоцете дати и азз камз предамз его. Тада отишавши еданъ одъ дванаесторице (Апостола), кои се зваше Юда Искаріотски, к' првосвештеницима, рече: Шта ѣете ми дати, па ѣу вамъ га я издати?

Они же поставиша емѣ тридесатз сребреникз. А они одредише нѣму тридесеть сребрняка.

И Ѡтолѣ искаше оудобна време, да его предасть. И одъ тада тражаше згодна времена, да га изда.

Вз первый же день ѡпрѣсночный пристѣпиша оученицы ко Исусѣ глаголюще емѣ: Гдѣ хоцеши оуготовимз ти асти пасхѣ.

УНИВЕРСИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

А у првый дань праздника безквасныхъ лебова приступише ученици къ Иесуу говореѣи му: Гдѣ ѣеши да ти сготовимо да едеш пасху. (пасхално ягнѣ.)

Онъ же рече: Идите въ градъ къ онсиѣ и реците емѣ: Оучитель глаголетъ, время мое близко есть: оутебѣ сотворю пасхѣ со оученики моими. А онъ рече: Идите у градъ къ томе и томе, и реците му: Учитель каже: время е мое близко, кодѣ тебе ѣу учинити пасху (држати пасхалну вечеру) са ученицима моима.

И сотвориша оученицы, якоже повелѣ имъ Исѣсъ, и оуготоваша пасхѣ. И учинише ученицы као што заповеди нѣма Исусъ и сготовише пасху (вечеру у споменъ ослобоѣеня иерайльскогъ народа изъ робства египатскогъ).

Вечерѣ же бывшѣ, возлежаше со обанадесате оученикома. Кадѣ бы вече, сеѣаше Исусъ еа дванаесторицомъ ученика' (за трпезом).*)

Вѣдый Исѣсъ яко вса даде емѣ Отацъ къ рѣцѣ, и яко ѿ Бога изыде и къ Богу градеть, воставъ ѿ вечера, и положи ризы, и прїемъ лентїонъ преподавса. Знаюѣи Исусъ да све даде нѣму Отацъ у руке, и да онъ одѣ Бога изиѣе, и да к' Богу иде: устане одѣ вечерѣ скиде хальине горнѣ, и узе убрусъ (пешкиръ), те се опаса.

Потомъ вѣмъ водѣ во оумивалницѣ, и начатъ оумывати нозѣ оученикомъ и отирати лентїемъ, имже вѣ преподавса. Потомъ ули воду у умиваоницу, и поче умивати (прати) ноге ученицима, и отирати убрусомъ, коимъ беше опасанъ.

Прїиде же къ сїмшнѣ Петрѣ и глагола емѣ той: Господи, ты ли мои шмыеши нозѣ; Тада доѣе къ Симону Петру и рече му овай: Господе! зар ты мое ноге да оперешъ?

*) Довде е читанъ изъ Евангелїя Матеевогъ, а одавѣ изъ Іоанна гл. XIII.

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

Шкѣца Исусъ и рече емѣ: Еже азъ творю, ты не вѣси нынѣ оубразмѣши же по сихъ. Одговори Исусъ и рече вѣму: Што я чинимъ, ты незнаешь сада, али бѣшь дознати после.

Глагола емѣ Петръ: Не оумыеши ногѣ мою ко вѣки. Рече вѣму Петаръ: Никадъ ты небѣшь умити, опрати ногу моихъ.

Шкѣца емѣ Исусъ: Аще не оумыю тебе, не имаша части со мною. Одговори му Исусъ: Ако не умиемъ тебе, небѣшь имати дѣла са мною (Ако не дашъ да ти оперемъ ногу, небѣшь быти мой другъ, небѣшь имати учестія самномъ).

Глагола емѣ Сѣмшнъ Петръ: Господи, не нозѣ мои токмо, но и рѣцѣ и главо. Речу му Симонъ Петаръ: Господе, не ноге мое само, но и руке и главу, т. е. кадъ мы Господе то за знаменѣ мое заеднице с тобомъ узимашъ; то не само ноге, него и руке и главу свою даем ти да умиешь, отдаемъ се сасвимъ волю и заповести твою.

Глагола емѣ Исусъ: Изможенный не требуетъ токмо нозѣ оумыти: Есть бо весь чистъ, и вы чисти есте но не вси. Рече му Исусъ: Измивеноме не треба до само ноге опрати, врь е савъ чистъ, и вы есте чисти, али не сви *)

Вѣдмаша бо предавцаго Еро: сегш ради рече, яко не вси чисти есте. Исусъ знадѣаше издаицу свага; за то рече: нисте сви чисти.

Егда же оумы ноги ихъ, прѣатъ ризы свои, возлегъ паки, рече имъ: Вѣсте ли, что сотворихъ вамъ; А када имъ опра ноге, узе хальине свои (узе на се горнѣ хальине), и седе опетъ за трпезу, и рече имъ: знате ли, шта я учинихъ вама?

*) Юдеи су имали обичай пре ела руке и лице опрати, а кадъ е кои с' пута дошао праи су му ноге. Исусъ е ученицима прао ноге, да имъ даде примеръ снисходительности, понизности, услужности.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Вы глашаете ма оучителя и Господа: и добръ глаголете, есмь бо. Вы ме зовете учителѣмъ и Господомъ и право велите, ерѣ я и есамъ то.

Аще оубо азъ оумыхъ ваши нозѣ, Господь и Оучитель, и вы должни есте другъ другъ оумыкати нозѣ. Кадъ дакле я опрахъ ваше ноге, Господь и Учитель, и вы есте дужни еданъ другоме прати ноге; кадъ самъ се дакле я као вашъ Господь и Учитель понизию, те самъ вами послужию: то есте и вы дужни еданъ другоме службу любви указати; еданъ другога помагати; еданъ другога као брата любити; ниткога презирати.

Образъ бо дахъ камъ, да икоже азъ сотворихъ камъ и вы творите. Ерѣ угледъ дадохъ вамъ, да као што самъ я учиню, тако и вы да чините. Дао самъ вамъ примеръ, како ѣте еданъ другога с' любавлю и понизношѣ предуеретати.

Аминь, аминь, глаголю камъ: нѣстѣ рабъ болій Господа своего, ниже посланикъ болій пославшаго его. Заиста, заиста вамъ кажемъ: ние слуга веѣий одъ Господина своего, вिति е посланикъ веѣий одъ онога кои га е послао.

Аще сѣа вѣсте, блажени есте, аще творите а. Кадъ то знате, благо вама, ако и творите то.

*) И идѣшымъ имъ рече: Аминь, аминь глаголю камъ яко единъ ѿ васъ предасть ма. И кадъ еѣаху, рече имъ: Заиста, заиста вамъ кажемъ, еданъ измеѣу васъ издаѣе ме.

И скорбаше сѣлау начаша глаголати единъ кѣждо ихъ: Еда азъ есмь Господи; И тужеѣи врло почеше говорити сваки одъ ныи: Да нисамъ я Господе?

Онъ же ѿвѣщавъ рече: Шмочивый со мною възсолило рѣкъ, той ма предасть. А онъ одговаряюѣи рече:

*) Одавдѣ се чита опетъ изъ Евангелія отъ Матея гл. 26.

Кои умочи са мноми у чинию (у здѣлу) руку, тай ће ме издати. *)

Сынз оубо человекѣскій идеть икоже есть писано ш немз: горе же человекѣкъ томѣ, имже сынз человекѣскій предастса: добро бы было емѣ, аще не бы родилса человекѣкъ той. Сын дакле човечій иде, као што е писано за нѣга; али тешко човѣку ономѣ чрезъ кога ће да се изда сынъ човечій; болѣ бы му было да се не родю човѣкъ тай.

Шкѣшакъ же Иуда, предаи его, рече: Еда азъ есмь Равкѣ; Глагола емѣ: Ты реклз еси. А одговараюћи Юда, кои га шѣаше издати, рече: Еда ли самъ я Учителю? Рече му Исусъ: Ты рече. Ты самъ велишь да си тай, тако е као што ты рече!

Идѣшымъ же имъ, прѣемъ Исусъ хлѣбъ и благословивъ, преломи и даше оученикомъ глагола: Прѣимите, идите: сѣе есть тѣло мое. И кадъ еѣаху, узе Исусъ хлѣбъ, и благословивши, преломи га, и даше га ученицима своимъ говорећи: Узмите, едите; то е тѣло мое.

И прѣем чашѣ, благодаривъ, даде имъ глагола: Пийте ѿ нея вси. Сѣа бо естз кровь моя, Нокагъ Завѣта; иже за многѣа изликаема во штавленіе грѣхъкз. И узевши чашу, и давши хвалу, (благодаривши Бога), даде имъ говорећи: Пийте изъ нѣ сви. Еръ е ово кровь моя Новаго Завѣта, коя ће се пролити за многе на однуштень грѣхова, (ради однуштень грѣхова. **)

Глаголю же вамъ, ико не имамъ пити ѿ нынѣ ѿ сегъ плода лознагъ, до дне тогъ, егда е пїю съ ками ново кз царствїи Отца моего. А кажемъ вамъ, да неѣу пити одъ садъ овога рода лознога, до дана оногъ кадъ ѣу га пити съ вама новогъ у царству Отца моего.

*) Солило управо значи сланикъ, али и чинию. Овде значи чинию; тако е у свима преводима св. Писма, кое самъ я у рукама имао.

**) Кадъ ове речи о Службѣ изговара Свештеникъ? Кою е Тайну Христосъ Спаситель овимъ рѣчма установио? Шта мы примамо подъ видомъ леба и вина у тайни Св. Причешћа?

И воспѣвъше изыдоша въ горѣ Блевнскѣ. И пошто одпове хвалу (пѣсму хвале Богу) изиђоше (Иеусъ и ученицы) на гору Масличну. *)

Тогда глагола имъ Исѣсъ: Кси вы соблазнитесь ш мнѣ въ ноцъ сѣю: писано во ествъ: „Поражѣ па-стыра и разыдѣтса овцы стада.“ Тада рече имъ Исусъ: Сви вы саблазниѣте се о мени ове ноѣи; ерѣ писано стои: „Удариѣу пастира, и разиѣи ѣе се овци одъ стада **)

По воскресеніи же моемъ караю вы въ Галилеи. А по воскресенію моме, я ѣу иѣи пре васъ у Галилею; я ѣу вас дочекати у Галилеи.

Шѣѣиавъ же Петръ рече емѣ: Аѣе и вси соблазнатса ш тебѣ, азъ николиже саблазнюса. А одговори Петарѣ и рече: Ако се и сви саблазне о теби, я се никада неѣу саблазнити; ако и сви одустану одъ тебе, ако и сви помисле да ты ниси Божіи Посланикѣ; ако те се и сви одреку: я баш неѣу.

Рече емѣ Исѣсъ: Аминъ глаголю тебѣ, шко въ сѣю ноцъ, преѣде даже Алекторъ не возгласитъ, три крѣты Шѣержишиса мене. Рече му Иеусъ: Заиста ти кажемъ: ноѣасъ пре него што пѣтао запѣва, трипутъ ѣешъ се мене одреѣи.

Глагола емѣ Петръ: Аѣе ми ествъ и оумрети съ тобою, не Шѣержѣса тебе. Такжеѣ и вси оученицы рѣша. Рече нѣму Петарѣ: Да бы морао и умрети съ тобомъ, инакѣ неѣу се одреѣи тебе. Тако и сви ученици рекоше.

Тогда прѣиде съ ними Исѣсъ въ весь нарицлемѣю Гетсиманіа и глагола оученикшмъ: Сѣдите тѣ, дондеже шѣдъ помолюса тамш. Тада доѣе съ нѣима Иеусъ у село (маюрѣ) кое се зове Гетсиманія, и рече ученицима: Сѣдите ту, докѣ я одемъ и помолим се Богу тамо.

*) Блевнска или Маслична гора лежи Источно одъ Брусалима, и зове се тако збогъ многохъ маслица, коима беше засаѣена. Види положай на мапи Палестине, и на плану одъ Брусалима.

**) То столъ написано у 13. главы кнѣиге Пророка Захаріе.

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

И поемз Петра и оба сына Зеведеова, начатъ скорбѣти и тужити. И узевши Петра и обадва сына Зеведеова*) поче скрѣбити и тужити.

Тогда глагола имз Исусъ: Прискорбна есть душа моя до смерти: пождите здѣ и вдите со мною. Тада рече имъ Исусъ: Жалостна е душа моя све до смрти; почекайте ту, и будите будни са мною.

И прешедз малш, паде на лица своемз моалса и глагола: Отче мой, аще возможно есть, да мимоидетъ ѿ мене чаша сия: обаче не якоже азъ хоуѣ, но якоже ты. И отишавши мало далъ, паде на лице свое, молећи се и говорећи: Отче мой, ако е могуће, да ме мимоиђе чаша ова; али опетъ, не како я хоуѣ, но како ты хоѣешь.

(Продужиће се.)

Имена гг. Предлатника

на

ШКОЛСКІЙ ЛИСТЪ

за годину 1860.

В) На I. четврт год. 1860: Г. Лазар Илић учит. у Н. Саду; г. Никола Димшић молер у Н. Саду; г. Павле пл. Михайловић учит. у Н. Саду; г. Васа Вуичић учит. у Обровцу; г. Сим. Нинковић учит. у Феудварцу; г. Арон Илић учит. у Мартопошу; г. Ник. Кошвић учит. у Суботици; г. Борђе Лудаић учит. у Суботици; г. Лазар Михайловић учит. у Сентомашу; г. Борђе Јовановић поштар у Баи; Србска школа у Баи; г. Сим. Станковић учит. у Баи; г. Васа Димитријевић учит. у Кулпину; г. Тома Јаникијевић учит. у Товар ишеву; г. Јосиф Горановић парох у Иригу; г. Стефан Поповић Зарић учит. у Руми; г. Борђе Цвеић учит. у Крушедолу; г. Коста Драгашевић учит. у Буковцу; г. Дим. Дожудић учит. у Митровици; г. Вас. Стефановић трг. у Митровици; гђа Драгина Радовановића учителька у Митровици; г. Давид Кристић учит. у Лаћарку; г. Јован Плавшић

*) Сыгови Зеведеови су были Яковъ и Јованъ, а жена Зеведеова, и мати ове двоице Саломія была е кћи Јосифа Обручника, кои е Христа одранио.

учит. у Товарнику; преч. г. Дим. Марковић прота у Шиду; с. Игњат. Арсенијевић учит. у Бингули; г. Петар Малетић учит. у Сусеку; г. Илија Поповић учит. у Враићу; г. Софроние Якоњић пар. у Кикинди; г. Ђорђе Рус трговац у Кикинди; гг. Лазар Кирић, Григ. Јорговић, Стефан Петровић Павле Јовановић и Мих. Зарић учитељи у Кикинди; г. Јосиф Рогожарски учитељ у Ярковцу; г. Ђорђе Икоњић парох у Санади; г. Теофан Марковић учит. у Лозеву; г. Петар Луцић учит. у Н. Бечею; преч. г. Василија Петровић протосинџел у Темишвару; г. Аркадије Косанић учит. у Бечкереку; г. Тома Хитрец учит. у Крашићу; г. Дим. Вујић учит. у Слатини; г. Мирон Икоњић учит. у Вучину; г. Атан. Колунџић клирик у Задру; госп. Јован Миовић прив. у Скрадину; унуци г. Мише Анастасијевића у Београду; г. Трифун Влашић учит. у Сегедину; г. Максим Вучковић ђакон у Тресту; — у Сомбору: г. Павле Радовановић окр. суда сав.; ученице нем. школе Србкинџ; г. Васа Димитријевић чизмар; Ђорђе Плачко, Божидар Станковић и Младен Лугумерски реалке ученици; г. Урош Јовановић официјал у Сомбору; Сава Бугарски ученик у Сомбору; — г. Урош Антић учит. у Риђици; г. Стефан Бугарски учит. у Пачиру; г. Еремия Маџаревић пар. у Кишфалуби; г. Илија Бачванин пар. у Дарди; г. Јован Труља ђакон у Далю; преч. г. Мих. Трандафиловић прота у Вршцу. Свега 62.

Доцни и. Г. Мих. Божески учит. у Т. С. Миклушу на целу годину 22—23.

Свега: А) На целу годину 23. — Б) На по године 135. — В) На I. четврт 62. Свега 220, од кои из самога Сомбора 81.

Ако би кои одъ гг. предбројника какову годъ погрешку спазно, умољава се да насъ што пре о томе известити изволи.

ГГ. Предбројници, кои све броеве Школскога Листа одъ год. 1858., 1859. и текуће 1860. немаю, нека изволе исте у отвореномъ и неплаћеномъ писму рекламовати, докле смо их још у стању съ подпуним броевима послужити.

Коима на њиову рекламацию дотични бровви до сад још послати нису, нека изволе рекламацию поновити.